

ΜΕΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ

Δεῖλι μὲς στοὺς ἀγροὺς. Δῶ καὶ κεῖ σπαρτά, χόρτα, πρασινάδες, ἀνάμεσα ρυάκια κυλοῦν καὶ τὸ χρουσταλένιο τραγοῦδι τοὺς ἀκούγεται σιγανά, μονότονα.

Ἄπὸ μακρὰ φαίνεται μιὰ κοκκινωπὴ γραμμὴ ποὺ τρέχει, τρέχει, τρέχει. Ἐνα μαῦρο ἀμυδρὸ καπνὸ ἀφήνει πίσω της.

Κ' ἐγώ, ποὺ ἄφησα τὴν πολιτεία γιὰ νὰ ξεκουραστῶ ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ τὴν ἀδιάκοπη κίνηση, νοιώθω τὴ φύση μελαγχολικὴ.

Στὰ σπαρτά, τὰ χόρτα, τὶς πρασινάδες, τὰ ρυάκια...

Μόνο ἡ μακρινὴ κοκκινωπὴ γραμμὴ ποὺ βλέπω, μόνο αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ. Μὰ ὄλοένα καὶ χάνεται· νὰ τώρα πιά δὲ φαίνεται. Ἐνα μαῦρο κενὸ ἀντικρύζω στὸν ὀρίζοντα καὶ νομίζω ποὺ βρῖσκεται μέσα μου. Δὲ χαίρομαι.

Μιὰ ἀγριάδα δεσπόζει τὰ γύρω ποὺ τὰ βατράχια μὲ τὸ κόασμά τους κάμουν πιὸ βαρειά. Κεῖ πέρα ἕνας λυκόσκυλος γαυγίζει.

Πόσο θέλω νὰ ἐπιστρέψω πίσω στὴν πολιτεία τὴν πολυθόρυβη καὶ πολυκίνητη.

Ἡ κοκκινωπὴ γραμμὴ ὁμῶς ἔχει σβύσει. Καὶ ἡ ψυχὴ μου κλαίει λυπητερά — μὲς στοὺς ἀγροὺς τὸ δεῖλι.

ΤΟ ΜΑΓΓΑΝΟΠΗΓΑΔΟ

Κοντά σ' ἓνα μαγγανοπήγαδο.

Παρακολουθῶ θλιβερὰ τοὺς φαύλους κύκλους πού κάμει τὸ κακόμοιρο κείνο τὸ βῶδι. Μὲ τὰ μάτια δεμένα, χαμηλά τὸ κεφάλι, στριφογυρίζει ἀργά. Ἕνας κρότος σὰ τρίξιμο κοκκαλιῶν ἀκολουθᾷ τὸ μονότονο αὐτὸ στριφογύρισμα.

Κάπου - κάπου σταματᾷ· μὰ ἓνα ξαφνικὸ χτύπημα τὸ ἀναγκάζει νὰ συνεχίσει τὴ φριχτὴ του ἀγγareία. Καὶ τὸ καϊμένο τὸ βῶδι γιὰ μιὰ στιγμή κάμει νὰ ἀντισταθεῖ, ὅπως οἱ ἄνθρωποι στὶς ἔσχατες στιγμὲς τῆς μεγάλης τους κατάπτωσης. Ἀλλὰ δὲ μπορεῖ· τὰ μάτια του δεμένα, τὸ κεφάλι του χαμηλά, τὸ κορμί— του ἄ! τὸ ἔλεινὸ καὶ καταπληγωμένο κορμί του, πού τόσο σκληρὰ χτυπᾶνε—ἀδυνατισμένο, σχεδὸν ἀτροφικό.

Κοντά σ' ἓνα μαγγανοπήγαδο ἀπ' ἀρκετὴ ὥρα παρακολουθῶ μιὰ τραγωδία — μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς τραγωδίες τῶν δύστυχων τῶν ζώων — πού τόσο πολὺ μοῦ θυμίζει τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς τὸ τραγικὸ μαγγανοπήγαδο.

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ